

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **Vaše pekárna a. s.** (dříve Pekařství Šumava group a. s.), IČO: 27354059,
sídlem Na Výšině 3373/11, 466 01 Jablonec nad Nisou,
zastoupená JUDr. Antonínem Šmídkem, advokátem,
sídlem Pavlovická 366/7, 460 01 Liberec,

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce**,
sídlem Štěpánská 567/15, 120 00 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 5. 2019, č. j. ČOI 69611/19/0100/2400/Kr/Št,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 5. 2019, č. j. ČOI 69611/19/0100/2400/Kr/Št, kterým bylo k jejímu odvolání změněno rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Ústeckého a Libereckého (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 11. 3. 2019, č. j. ČOI 27644/19/2400/0077/24/R/Va/Če, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 5 000 Kč za přestupek dle § 24 odst. 7 písm. q) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), kterého se měla dopustit tím, že porušila povinnost stanovenou v § 16 odst. 1 téhož zákona, tím, že jako prodávající na žádost inspektorky České obchodní inspekce (dále jen „inspektorka ČOI“) v postavení spotřebitelky vydala doklad o zakoupení výrobků, který neobsahoval informaci, o jaké výrobky se jedná, ani o jejich druhovém určení. Týmž rozhodnutím byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč. Změna prvostupňového rozhodnutí napadeným rozhodnutím pak spočívala toliko v nahrazení textu v části specifikace variabilního symbolu pro platbu uložené pokuty, přičemž ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Žalobkyně se poté v podané žalobě domáhala též přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

1. Žalobkyně ve své žalobní argumentaci předně namítla, že se inspektorka ČOI v postavení spotřebitelky nesnažila upřesnit svůj požadavek na vystavení dokladu, zejména v situaci, kdy prodávačka žalobkyně na její žádost o vystavení dokladu o zakoupení výrobku vystavila účtenku EET. Žalobkyně je přitom povinna jako prodávající především splnit informační povinnost poplatníka ve smyslu § 25 zákona č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb, ve znění pozdějších předpisů. Dle názoru žalobkyně tak měla inspektorka ČOI poté, co jí byla předložena účtenka EET, prodávačku srozumitelně požádat, že požaduje doklad o nákupu. Není pak důvodu, proč by takový doklad nemohl být označen prodáváčkou jako „paragon“, ve kterém budou pro kupujícího uvedeny všechny podstatné náležitosti vyžadované § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Vycházeje z důvodové zprávy k dotčenému ustanovení zákona o ochraně spotřebitele žalobkyně dále uvedla, že smyslem a cílem předmětné kontroly nemělo být „nachytat“ prodávačku žalobkyně na „slovíčkách“ účtenka, paragon nebo doklad o zakoupení výrobku, resp. vynutit si její chybu, ale ověřit, zda je schopna takovou povinnost splnit (tj. zda má paragon, nástroje pro jeho vyplnění a razítko prodejny). Pokud se tedy inspektorka ČOI v rámci provedené kontroly nepřesvědčila o možnostech prodávačky žalobkyně vystavit paragon a srozumitelně nepožádala o doklad o nákupu, nelze dávat žalobkyni za vinu nesplnění § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Dle žalobkyně tak inspektorka ČOI nesledovala jiný výsledek než „nachytat“ prodávačku žalobkyně.

Vyjádření žalované

2. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě, s odkazem na dikci § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, nejprve zrekapitulovala, že prodávačka žalobkyně vydala inspektorce ČOI pouze účtenku ze systému EET, ačkoliv ta požádala o vydání dokladu o zakoupení výrobku. Smyslem a účelem kontroly prováděné inspektory ČOI formou kontrolního nákupu je přitom ověřit, zda prodávající při prodeji výrobků nebo poskytování služeb dodržuje zákonné povinnosti (mj. stanovené zákonem o ochraně spotřebitele), a to v běžných situacích, do kterých se může dostat jakýkoliv spotřebitel. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Účelem předmětné kontroly tak rozhodně nebylo „nachytat“ prodavačku žalobkyně „na slovíčkách“. Dle žalované je pak z hlediska spotřebitele nepodstatné, zda obsluhující personál disponuje prostředky pro zajištění splnění povinnosti vyplývající pro prodávajícího z příslušných právních předpisů, ale to, zda prodávající své zákonné povinnosti vůči spotřebiteli dostojí. V daném případě tedy bylo kontrolováno, zda při zakoupení výrobku obsluhující personál žalobkyně v případě požadavku ze strany spotřebitele vydá doklad o zakoupení výrobku obsahující náležitosti nadepsaného ustanovení zákona o ochraně spotřebitele. Z protokolu o kontrole poté vyplynulo, že na takovýto požadavek inspektorky ČOI vydala prodavačka žalobkyně pouze účtenku EET, ačkoliv pojem doklad o zakoupení výrobku plně koresponduje s termínem obsaženým v předmětném ustanovení, což mělo být pro prodavačku žalobkyně postačující pro to, aby byla schopna identifikovat požadavek spotřebitele (zde inspektorky ČOI). O „slovíčkaření“ by se naopak mohlo jednat v případě, že by inspektorka ČOI užila termín paragon. Dále žalovaná ve věci odkázala na argumentaci již obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z uvedených důvodů proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

3. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci řízení s takovýmto projednáním udělili souhlas.
4. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
5. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Správní řízení bylo v předmětné věci zahájeno na základě kontrolního zjištění učiněného inspektorkami ČOI v rámci kontrolního nákupu provedeného v provozovně žalobkyně dne 12. 10. 2018 - zadokumentovaného v protokolu o kontrole ID kód 241810120027901. V předmětném protokolu je mj. popsán průběh kontrolního nákupu, který účtovala prodavačka žalobkyně D. K., přičemž je zde současně zachyceno, že „na žádost inspektorky ČOI o vydání dokladu o zakoupení výrobků byl prodavačkou vydán doklad č. 201810121413, který neobsahoval stanovené náležitosti v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 zák. č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, a to informaci, o jaký výrobek se jedná. (...) Dle sdělení prodavačky takhle mají kasu nastavenou, a pokud někdo potřebuje napsat paragon, musí si říct o paragon, kde bude mít i rozepsané položky – název zboží.“ Protokol o kontrole je (bez Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výhrad) podepsán shora jmenovanou prodavačkou žalobkyně a jeho přílohu tvoří právě i vydaný doklad č. 201810121413. Dne 17. 10. 2018 byla žalobkyně seznámena s obsahem nadepsaného protokolu o kontrole, jehož stejnopis byl předán poprvé již při kontrole na prodejně žalobkyně, a poučena o možnosti podat proti kontrolnímu zjištění, ve stanovené lhůtě, odůvodněné námitky. Této možnosti však žalobkyně nevyužila. Správní orgán I. stupně tak ve věci vydal dne 31. 1. 2019 příkaz č. j. ČOI 7727/19/2400/0077/P/Va/Če, kterým žalobkyni za spáchaný přestupek dle § 24 odst. 7 písm. q) zákona o ochraně spotřebitele uložil pokutu v částce 5 000 Kč. Proti tomuto příkazu nicméně žalobkyně podala včasný odpor. Správní orgán I. stupně poté žalobkyni dne 15. 2. 2019 vyrozuměl před vydáním rozhodnutí a poučil ji o jejích procesních právech a možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Následně správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ve věci, které už bylo výše rekapitulováno. Toto rozhodnutí pak žalobkyně napadla odvoláním, k němuž žalovaný napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí změnil, avšak toliko v části dříve zmíněného variabilního symbolu pro platbu uložené pokuty, přičemž ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

7. Zdejší soud tedy přistoupil k posouzení námitky žalobkyně, že v daném případě neporušila povinnost stanovenou v § 16 odst. 1 zákon o ochraně spotřebitele, resp. že se nedopustila přestupkového jednání ve smyslu § 24 odst. 7 písm. q) téhož zákona.
8. Podle § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen na žádost spotřebitele vydat doklad o zakoupení výrobku nebo o poskytnutí služby s uvedením data prodeje výrobku nebo poskytnutí služby, o jaký výrobek nebo o jakou službu se jedná a za jakou cenu byl výrobek prodán nebo služba poskytnuta, spolu s identifikačními údaji prodávajícího obsahujícími jméno a příjmení nebo název nebo obchodní firmu, případně název prodávajícího, jeho identifikační číslo osoby, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak.
9. Dle § 24 odst. 7 písm. q) zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí přestupku tím, že nevydá spotřebiteli na jeho žádost řádně vyplněný doklad o zakoupení výrobku nebo o poskytnutí služby s údaji stanovenými v § 16 odst. 1. Podle odst. 14 písm. a) téhož ustanovení lze za přestupek uložit pokutu do 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 7 písm. b), e), m) až s), u), w), y), z).
10. Žalobkyně ve svém žalobním tvrzení fakticky rozporuje označení a posouzení vydaného pokladního dokladu jako dokladu o zakoupení výrobku ve smyslu § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Dle žalobkyně inspektorka ČOI při dané kontrole svým postupem její prodavačku zaskočila, resp. došlo k chybě v komunikaci, a ta jí proto vydala pouze účtenku EET. Prodavačka žalobkyně totiž neměla být srozumitelně požádána o doklad o zakoupení výrobku (popř. o paragon). Účtenka EET vytištěná automaticky registrační pokladnou tudíž ani neměla být dokladem o zakoupení výrobků, neboť pro případ řádného vyžádání dokladu dle § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitelů byl v provozovně připraven paragon, nástroje pro jeho vyplnění a razítko prodejny, což ale inspektorky ČOI při kontrole neproověřily.
11. Soud k výše popsané argumentaci žalobkyně uvádí, že tato je podnikatelkou, která vstupuje do právních vztahů se spotřebiteli (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2011, č. j. 8 Ca 193/2008-37), je tedy její povinností zajistit, aby prodej zboží v provozovně probíhal plně v souladu s právními předpisy, a to bez ohledu na to, zda zboží Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prodává samotná žalobkyně, její zaměstnanci, či osoby, které jí nezištně pomáhají. Kontrola ČOI má simulovat nákup běžného spotřebitele, resp. jejím účelem je zjistit, jak se prodávající chová v běžných situacích se spotřebitelem (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2019, č. j. 9 A 211/2016-125, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2015, č. j. 47 A 39/2013-94). Postup, jakým v předmětné věci prodávačka žalobkyně vydala k žádosti inspektorky ČOI dokument o zakoupení výrobků, který neobsahoval všechny údaje ve smyslu § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (konkrétně o jaké výrobky se jedná), pak nebyl dle soudu postupem kontrolujících osob nikterak ovlivněn, jak se snaží nastínit žalobkyně ve své argumentaci. K tomu je možno odkázat právě na shora citovaný obsah protokolu o kontrole a zcela jednoznačný požadavek inspektorky ČOI o vydání dokladu o zakoupení výrobků (tj. plně v souladu s dikcí dotčeného ustanovení zákona o ochraně spotřebitele), jakož i na následnou reakci prodávačky žalobkyně. Z popisu jednotlivých okolností případu je tak zjevné, že se jednalo o běžný (zaběhlý) postup prodávačky žalobkyně v rámci jejího jednání se spotřebitelem. Prodávačka žalobkyně přitom k učiněné a naprosto srozumitelné žádosti o doklad o zakoupení výrobků sama mohla upozornit inspektorku ČOI, že jí vyjma účtenky EET ještě vydá další - úplný - doklad, a to bez jakékoliv další (opakované) žádosti ze strany spotřebitele (zde inspektorky ČOI). Ostatně, prodávačka žalobkyně nic nebránilo ani v tom, aby učinila dotaz na vyplnění paragonu a ten následně vyplnila, pokud je toto v provozovně žalobkyně (jak sama tvrdila) běžný postup (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 83/2016-48). Nic takového se však v průběhu daného kontrolního nákupu nestalo. Nutno pak v daném kontextu odkázat na závěr vyslovený v obdobné věci v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2015, č. j. 47 A 39/2013-94, že „[o]soba, a zejména ta, která nese podnikatelské riziko, musí přijmout následky svého jednání, tj. i při výběru svých zaměstnanců musí vážit jejich kvalitu a jejich rozumové schopnosti a musí přijmout odpovědnost, pokud tito zaměstnanci nejednají v souladu se zákonem.“

12. Na základě zjištěného skutkového stavu, plynoucího z obsahu správního spisu - především z obsahu vydaného dokladu o zakoupení výrobku a protokolu o kontrole je tak zjevné, že k porušení § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele skutečně došlo, neboť tento doklad neměl zákonem stanovené náležitosti. Na dokladu o zakoupení výrobku vydaném dne 12. 10. 2018 žalobkyně konkrétně neuvedla, o jaké výrobky se jedná. Dle soudu proto došlo ke spáchání přestupku ve smyslu § 24 odst. 7 písm. q) zákona o ochraně spotřebitele, jak ve věci správně vyhodnotily správní orgány.
13. Pokud žalobkyně dále poukázala na význam dotčeného ustanovení zákona o ochraně spotřebitele, kterým má být dle jejího názoru hledisko uplatňování odpovědnosti za vady a způsobenou škodu, pak zdejší soud upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 83/2016-48, v němž bylo v tomto ohledu vysloveno, že „[l]ze však dospět k závěru, že především u nesprávného označení zboží se jedná o správní delikt, který je pro spotřebitele společensky škodlivý, protože je obtížná identifikace konkrétního výrobku v dokladu, tím pádem je složitější doklad k výrobku přiřadit.“ Nelze tak jakkoliv dovozovat, že by z žalobkyní tvrzeného důvodu nedošlo k naplnění skutkové podstaty daného přestupku.
14. S ohledem na veškeré shora popsané skutečnosti pak soud námitku žalobkyně, že inspektorka ČOI nesledovala jiný výsledek kontroly než „nachytat“ prodávačku žalobkyně, odmítá jako ničím nepodloženou a nemístnou fabulaci. Soudu ostatně není ani Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zcela zřejmé, co tímto tvrzením žalobkyně sleduje, když kontrolorky ČOI nikterak nehodnotí zavinění prodávajícího (tj. žalobkyně), ale pouze v souladu se zákonem zaznamenávají učiněná zjištění. O vině a následné sankci za spáchání přestupku je následně rozhodnuto až v samotném správním řízení (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2015, č. j. 47 A 39/2013-94).

15. Soud poté za dané situace nepovažoval jako potřebné provádět žalobkyní v žalobě navržené důkazy kopií paragonu vydaného v jiném případě na žádost spotřebitele a výsledkem prodáváčky žalobkyně D. K. Ve vztahu k návrhům žalobkyně na provedení nadepsaných důkazů totiž lze s odkazem na již výše vyslovená hodnocení, opírající se o judikaturu správních soudů, uzavřít, že se jedná o důkazní návrhy zjevně nadbytečné. Ani provedením důkazu v podobě výsledku prodáváčky žalobkyně D. K. by nebylo možno zpochybnit zjištěný skutkový stav – tj. vydání zajištěného dokladu o zakoupení výrobku na požádání inspektorky ČOI, ze kterého zcela jasně vyplynulo porušení § 16 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, popř. jiným způsobem zpochybnit průběh provedené kontroly, což žalobkyně ani v souvislosti s požadovaným výsledkem nenavrhovala (resp. se jednalo toliko o prostý návrh výsledku, bez uvedení jakýchkoliv důvodů pro jeho provedení). K důkaznímu návrhu kopií paragonu vydaného v jiném případě je současně třeba konstatovat, že tento nemá žádnou relevanci pro nyní řešenou věc, neboť předmětem řízení byl právě skutek spáchaný dne 12. 10. 2018, nikoliv zkoumání plnění povinností žalobkyně dle zákona o ochraně spotřebitele ve všech případech jí realizovaných prodejů. V řešeném případě se tedy nejednalo o jakési obecné zkoumání či prokazování souladnosti jejího podnikání s právním řádem České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 83/2016-48, popř. i v návaznosti na něj usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 1. 2017, sp. zn. III. ÚS 3931/16). Zdejší soud tak má ve věci za to, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn zcela dostatečným způsobem, přičemž jej nebylo třeba jakkoliv doplňovat.
16. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tedy soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení pak soud rozhodl výrokem II. rozsudku ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaná, které nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. července 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)